

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 286)

Jan (2) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 106)

6. ஸத்யச்ச ருதாமா ச ருகார: ஸ து ச அங்குச:

ருகாரோ விஷ்டராக்யச்ச ஜ்வாலா சைவ ப்ரஸாரணம்

பொருள் - “ரு” என்னும் அக்ஷரம் “ஸத்யம், ருதாமந், அங்குச” என்பர். “ரு” என்னும் அக்ஷரத்தை “விஷ்டரம், ஜ்வாலா, ப்ரசாரணம்” என்பர்.

7. லிங்காத்மா பகவாந் ப்ரோக்தோ லுகாரஸ்தாரக: ஸ்ம்ருத:

லுகாரோ தீர்க்ககோணச்ச தேவதத்தஸ்ததா விராட்

பொருள் - “லு” என்னும் அக்ஷரம் பொதுவாக “லிங்காத்மா, பகவாந், தாரக” எனப்படும். மேலும் “லு” என்னும் அக்ஷரத்தை “தீர்க்ககோண, தேவதத்த, விராட்” என்பர்.

8. த்ரயச்ர ஏகார ஸம்ஜ்ஞ்ச ஜகத்யோநி: அவிக்ரஹ:

ஜச்வர்யம் யோகதாதா ச ஐ ஸ ஐராவண: ஸ்ம்ருத:

பொருள் - “ஏ” என்னும் அக்ஷரம் “த்ரயச்ர, ஜகத்யோநி, அவிக்ரஹ” என்பர். “ஐ” என்னும் அக்ஷரத்தை “ஜச்வர்ய, யோகதாதா, ஐராவண” என்பர்.

9. ஓகார ஓததேஹச்ச ஓதநச்சைவ விக்ரமீ

ஓளர்வோ அத பூதராக்யச்ச ஓள ஸ்ம்ருதோ ஹி ஏஷதாத்மக:

பொருள் - “ஓ” என்னும் அக்ஷரம் “ஓததேஹ, ஓதந, விக்ரமீ” என்பர். “ஓள” என்னும் அக்ஷரத்தை “ஓளர்வ, பூதார, ஓளஷதம்” என்பர்.

10. த்ரையலாக்யைச்வர்யதோ வ்யாபீ வ்யோமேச: ஓங்கார ஏவ ச

விஸர்க: ஸ்ருஷ்டி க்ருத் க்யாதோ ஹி அ:கார: பரமேச்வர:

பொருள் - “ஓம்” என்னும் அக்ஷரம் “த்ரையலாக்யைச்வர்யத, வ்யாபிந், வ்யோமேச” என்பர். “ஹ” என்னும் அக்ஷரத்தை “விஸர்கம், ஸ்ருஷ்டிக்ருத், பரமேச்வர” என்பர்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 286)

1-3-43 ஸுக்ஷுப்தி உத்க்ராந்தயோ: பேதேந

பொருள் - உறங்கும் நிலை மற்றும் மரணத்தின் பின் வெளிக்கிளம்பும் நிலை ஆகியவற்றில் வெவ்வேறாகவே கூறுவதால் (ஆகாசம் ப்ரத்யகாத்மா அல்ல).

ஸித்தாந்தம் - கடந்த ஸூத்ரத்தின் இறுதியில் உள்ள “வ்யபதேசாத் - உபதேசிக்கப்படுவதால்” என்பதை இங்கும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். உறக்கநிலை மற்றும் மரணத்திற்குப் பின்னர் வெளிக்கிளம்பும் நிலை ஆகியவற்றில், பரமாத்மாவை ப்ரத்யகாத்மவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று கூறுவதால், ப்ரத்யகாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவே பரமாத்மா உள்ளான். வாஜஸநேயகத்தில் ப்ரு. (4-3-7) - கதம் ஆத்மா யோயம் விஜ்ஞாநமய: ப்ராணேஷு - ஆத்மா யார்? ப்ராணன்களில் ஞானத்துடன் உள்ளவன் - என்று ப்ரத்யகாத்மா குறித்துக் கூறத் தொடங்கி, ப்ரு. (4-3-21) - ப்ராஜ்ஞேந ஆத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்தோ ந பாஹ்யம் கிஞ்சந வேதநாத்தரம் - உறங்கும்போது, அனைத்தும் அறிந்த பரமாத்மாவால் நன்றாக அனைத்துக் கொள்ளப்படுகின்ற ஜீவாத்மா, உள்ளும்புறமும் உள்ள எதனையும் அறிவதில்லை - என்று ப்ரத்யகாத்மா தனது ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்போது எதனைக் குறித்தும் அறியாதவனாக, அனைத்தும் அறிந்த பரமாத்மாவால் அனைத்துக் கொள்ளப்படுவதாகக் கூறுகிறது. இதே போன்று மரணத்திற்குப் பின்னர் வெளியே கிளம்பும் நிலையில், ப்ரு. (4-3-35) - ப்ராஜ்ஞேந ஆத்மநா அந்வாருட உத்ஸ்ருஜந்யாதி - அனைத்தும் அறிந்த பரமாத்மாவால் மேல் ஏற்றிக் கொள்ளப்பட்டவனாகக் கிளம்புகிறான் - என்று கூறியது. ஆகவே, உறக்கம்

மற்றும் மரணம் ஆகிய இரண்டு நிலைகளில் எதனையும் அறியாமல் உள்ள ஜீவாத்மா, அனைத்தும் அறிந்தவனாக, தன்னைத்தானே அனைத்துக் கொள்வதும், தன்னுடன் தானே சேர்த்தி பெறுவதும் ஸம்பவிக்காது. அல்லது வேறு ஒரு ஜீவாத்மாவாலும் இது போன்று செய்ய இயலாது; காரணம், அந்த ஆத்மாவும் அனைத்தும் அறிந்தவனாக இருப்பதில்லை. அடுத்த ஸூத்ரத்தில் மேலும் ஒரு காரணத்தாலும், பரமாத்மா ப்ரத்யகாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்கிறார்.

1-3-44 பத்யாதி சப்தேப்ய:

பொருள் - “பதி” போன்ற சொற்கள் உள்ளதாலும் (வேறுபட்டவனே).

ஸித்தாந்தம் - (ஜீவாத்மாவை உறக்கம் போன்ற நிலைகளில்) அனைத்துக் கொள்கின்ற பரமாத்மா, தொடர்ந்து வரும் வரிகளில், “பதி = எஜமானன், அரசன்” என்று கூறப்படுகிறான். ப்ரு. (4-4-22) - ஸர்வஸ்ய அதிபதி: ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்ய ஈசாந: ஸ ந ஸாதுநா கர்மணா பூயாந்நோ ஏவாஸாநுநா கர்மணா கதியாநேஷு ஸர்வேச்வர ஏஷ பூதாதிபதிரேஷு பூதபால: ஏஷ ஸேதுர்விதரண ஏஷாம் லோகாநாம் அஸம்பேதாய | தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி ... ஏதம் ஏவ விதித்வா முநிர்பவதி | ஏதம் ஏவ ப்ரவ்ராஜிநோ லோகமிச்சந்த: ப்ரவ்ராஜந்தி - அனைத்திற்கும் அதிபதியாக உள்ளவன், அனைத்தையும் தன்வசப்படுத்துபவன், அனைத்தையும் ஆள்பவன், நல்ல கர்மத்தால் மேன்மையும், தாழ்ந்த கர்மத்தால் தாழ்வையும் அடைவதில்லை, அவனே ஸர்வேச்வரன், அனைத்து உயிர்களுக்கும் அதிபதி, அனைத்து பூதங்களையும் காப்பவன், அனைத்து லோகங்களுக்கும் அவை கலக்காமல் அனை போன்று உள்ளவன், அவனை வேதங்கள் மூலமாக அறிவதற்கு அந்தணர்கள் இச்சை கொள்கிறார்கள் ... அவனை அறிவதால் மட்டுமே ஒருவன் முனிவன் ஆகிறான், அவனை அடைவதற்கான இச்சை கொண்ட காரணத்தால்தான் இந்த உலகில் உள்ள பற்றுதல்களை விடுத்து ஸந்யாஸிகள் ஆகிறார்கள் - என்றும், ப்ரு. (4-4-24) - ஸ வா ஏஷ மஹாந் அஜ ஆத்மா அந்நாதோ வஸுதாந: - அவனே உயர்ந்த பிறப்பற்ற ஆத்மா, வலிமையானவன், செல்வத்தை அளிப்பவன் -

என்றும், ப்ரு. (4-4-25) - அஜரோ அம்ருதோ அபய ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம - வயோதிகம் அற்றது, மரணம் அற்றது, பயம் அற்றது, ஆனந்தமானது, இதுவே ப்ரஹ்மம் - என்றும் பலவிதமாகக் கூறப்பட்டது. இப்படியாக, “ஐகத்பதியாக இருத்தல், ஐகத்தில் உள்ள அனைத்தையும் தாங்குதல், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாக இருத்தல்” போன்ற பலவும், ப்ரத்யகாத்மா முக்தி பெற்ற நிலையில் உள்ளபோதிலும், அவனுக்கு ஏற்படாது. ஆகவே பெயர் மற்றும் ரூபங்களை ஏற்படுத்துவதாகக் கூறப்படும் ஆகாசம் என்னும் வஸ்துவானது, முக்தாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான ஒன்றே ஆகும். ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஒற்றுமை (ஐக்யம்) குறித்துக் கூறப்படும் உபதேசம் என்பது, சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யப்பொருளாகவே உள்ளதால் (ப்ரஹ்மத்தால் உண்டாக்கப்பட்டதால்), ப்ரஹ்மமானது அவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ளது என்பதையே சார்ந்துள்ளது. இதனை சாந். (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாந் - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே, அதிலிருந்தே உண்டாகி (அதிலேயே லயித்து, அதிலேயே வாழ்கின்றன) - என்பது போன்ற வரிகளால் கூறப்பட்டது என்று நாம் முன்பே விளக்கினோம். த்வைதத்தை மறுக்கும் வாக்கியங்கள் அனைத்தும், இது போன்றே பொருள் கொள்ளப்படவேண்டும்.

ஸ்ரீபாஷ்யம் முதல் அத்யாயம் மூன்றாம் பாதம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 286)

ப்ரபந்நனுக்குக் கர்மங்கள் ஒட்டாமல் போவதும், நீங்குவதும்

மூலம் - பகவத் ப்ரீதி மாத்ரமே பலமாக அநுஷ்டித்த கேவல கைங்கர்ய ரூப ஸுக்ருதங்கள் அப்போதே தத்தபலங்களாகையாலே, அவற்றுக்கு அச்லேஷம் சொல்ல வேண்டா. லோக ஸங்க்ரஹார்த்த விதியாலே அநுஷ்டிக்குமவையும் தனக்கு அப்படியே பகவதாஜ்ஞா ஸித்தங்களாகையாலே, அவையும் இவனுக்குக் கேவல கைங்கர்யங்களாய் தத்தபலங்கள். இவற்றில் அநவதாந்தாலே ஸாத்விக த்யாக ரஹிதமாக அநுஷ்டிதங்கள் உண்டாகில், அவையுமெல்லாம் "தாந்யேவ பாவோபஹதாநி கல்க:" என்கிறபடியே பாபதுல்யங்களாய் மோக்ஷயிஷ்யாமிக்கு விஷயமாம். பலாந்தரார்த்தமாகப் பண்ணின ப்ரபத்தயந்தரங்களும் தத்தபலங்களாய்ப் போம். பூர்வப்ரபத்திக்குக் கோரின பலத்தைப் பற்றப் புந: ப்ரபத்தி பண்ணுகை மஹாவிச்வாஸத்தோடே கூட அநுஷ்டித்த பூர்வ ப்ரபத்தி ப்ரதிபந்தந்தாலே கூடாது. அநேக ப்ரபத்திகள் கூட ஏக பல ஸாதநனமென்று நினைத்து அநுஷ்டித்தாலும், உபாயாந்தரச்சாயையாம். வித்யா மஹாத்ம்யத்தாலே இக்கர்மங்களுக்கு விநாசமாவது, ஈச்வரன் இவற்றுக்குப் ப்ராப்தமான பலப்ரதாந அபிஸந்தியை விடுகை. அச்லேஷமாவது, இவ் ஆச்ரிதர் திறத்தில் இக்கர்ம பல ப்ரதாந அபிஸந்தி உதியாதொழிகை.

விளக்கம் - மற்ற எந்த ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமல், பகவானுடைய மகிழ்ச்சியை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு ப்ரபந்நன் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் என்னும் புண்ணியச் செயல்கள் அனைத்தும், அப்போதே பலனை அளித்து விலகுபவை

என்பதால், அவற்றில் மீதம் எதுவும் இருப்பதில்லை. மற்ற எந்த ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமல், இந்த லோகத்தில் உள்ளவர்களைத் திருத்தும்விதமாக ப்ரபந்நன் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் பகவானுடைய ஆணைக்கு உட்பட்டவையாக உள்ளதால், அவையும் இவன் செய்யும் கைங்கர்யங்கள் என்றாகி, அப்போதே பலனை அளித்து விலகுகின்றன. இவற்றில் ஒரு சில கைங்கர்யங்களை ப்ரபந்நன் தனது கவனக் குறைவு காரணமாக, “நான் செய்கிறேன், என்னுடையது” என்னும் எண்ணத்துடன் செய்துவிட்டான் என்றால் அவை, மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் (1-301) - தாந்யேவ பாவோபஹதாநி கல்க: - தானம் போன்றவை தனக்காகச் செய்யப்படும்வரை பாபம் ஆகாது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பாபங்களுக்கு நிகராகவே கருத்தப்பட்டு “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்னும் பகவானுடைய வாக்கிற்கு இலக்காக விலகும். மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் ப்ரபத்திக்குப் பின்னர், மற்ற பலன்களை எதிர்பார்த்து செய்யப்படும் ப்ரபத்தியானது, அதற்கான பலனை அளித்த பின்னர் மறையும். ஒரு பலனை எண்ணியபடி ப்ரபத்தி செய்த பின்னர், அந்த ப்ரபத்தியைத் தான் மஹாவிச்வாஸத்துடன் செய்ததாக உணர்ந்த பின்னர், அதே பலனுக்கான ப்ரபத்தியை மீண்டும் செய்தல் கூடாது. ஒரு ப்ரபத்தியைச் செய்த பின்னர், அதற்கான துணை என்று எண்ணியபடி மேலும் சில ப்ரபத்திகளைச் செய்தல் என்பது, மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாதல் என்றே ஆகிறது. வித்யையின் மேன்மை காரணமாக இந்தக் கர்மங்களின் அழிவு என்பது, ஈச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில் “இவற்றுக்கான பலனை அளிப்போம்” என்று எண்ணுதலால் ஆகும். இந்தக் கர்மங்களின் பலன்கள் அழியாமல் மீதம் இருத்தல் என்பது, ஈச்வரன் தனது திருவுள்ளத்தில் “இவற்றுக்கான பலனை அளிப்போம்” என்று எண்ணாமல் உள்ளதால் ஆகும்.

ப்ரபந்நனுடைய கர்மங்களை நண்பர்களும் விரோதிகளும் பங்காகப்
பெறுதல் குறித்த விளக்கங்கள்

பங்கு பெறும் கர்மங்கள் எவை?

மூலம் - இப்படி ஸர்வகர்மங்களும் கழியாநிற்க, ஸுஹ்ருத்துக்களும் த்விஷத்துக்களும் கூறிட்டுக் கொள்ளுமவை எவை என்னில் - அச்லேஷ விநாச விஷயங்களும், புத்தியூர்வோத்தர புண்யங்களில் கர்மாந்தர ப்ரதிபத்த பலன்களும்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நனுடைய அனைத்து கர்ம பலன்களும் இவ்விதம் நீங்கிய பின்னர், அவனுடைய மரணத்திற்குப் பின்னர், அவனுடைய நண்பர்களும் விரோதிகளும் பங்கிட்டுக் கொள்வது எவை? அழியாமல் மீதம் உள்ள சில பாப பலன்களை அவனுடைய விரோதிகள் பெறுகின்றனர்; ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் புத்தியால் உணர்ந்து செய்யப்பட்ட புண்ணியங்களில், மற்ற சில கர்மங்களால் பலன் அளிக்காமல் தடைப்பட்டுக் கிடந்த சில புண்ணியங்களை அவனுடைய நண்பர்கள் பெறுகின்றனர்.

பங்கீடு அந்திம காலம் முடிய செய்யப்படாமல் உள்ளது ஏன்?

மூலம் - இவற்றை ஈச்வரன் உபாயாரம்பத்திலே ஸுஹ்ருத்துக்கள் பக்கலிலும், த்விஷத்துக்கள் பக்கலிலும் ஸங்க்ரமிப்பியாதே, அந்திம தசையளவும் பார்த்திருக்க வேண்டுவானென் என்னில் - இவ் ஆச்ரிதர் பக்கல் பண்ணின ஆநுகூல்யத்துக்கு மேல் விபரீதம் செய்யில் இஸ்ஸுக்ருதங்களை ஸங்க்ரமிப்பியா தொழிகைக்காகவும், ஆச்ரிதர் பக்கலில் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு மேல் சுகுமை கொள்ள அவஸரம் கொடுக்கைக்காகவும், இவ் ஆச்ரிதருடைய அந்திம சரீர விச்லேஷத்தளவும் இவர்களுடைய புண்ய பாபங்களை அசல்பிளந்தேறிடா தொழிகிறான். ஸ்வர்காத்யர்த்த ஸுக்ருதம் முமுக்ஷுவுக்குப் பாபமாகையாலே, அது முமுக்ஷுவான ஸ்ஹ்ருத்தின் பக்கல் ஸங்க்ரமியாது.

விளக்கம் – ப்ரபந்நன் ஒருவன் ப்ரபத்தியைக் கொண்ட உடனேயே அவனுடைய புண்ணிய பாப பலன்களை, நண்பர்களுக்கும் விரோதிகளுக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுக்காமல், ப்ரபந்நனுடைய அந்திம காலம் முடிய ஈச்வரன் ஏன் காத்திருக்கவேண்டும் என்று கேட்கலாம். இதற்கான விடை அளிக்கப்படுகிறது. ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தி செய்யும் அந்த நேரத்தில், அவனுடைய நண்பனாக உள்ள ஒருவன், அவனுக்குத் தீமை செய்யக்கூடும்; இதன் விளைவாக, அந்திம காலத்தில் அந்த நண்பனுக்கு இவனுடைய புண்ணிய பலன்கள் செல்லக்கூடாது. இதே போன்று, ப்ரபந்நன் ப்ரபத்தி செய்யும் அந்த நேரத்தில், அவனுடைய பகைவனாக உள்ள ஒருவன், அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்கக்கூடும்; இதன் விளைவாக, அந்திம காலத்தில் அந்தப் பகைவனுக்கு இவனுடைய பாப பலன்கள் செல்லக்கூடாது. ஆகவே, ப்ரபந்நன் தனது சரீரத்தை விடும் காலம் முடிய, அவனுடைய புண்ணிய பாபங்களை நண்பர்களுக்கும் விரோதிகளுக்கும் பிரித்துக் கொடுக்காமல் ஈச்வரன் காத்திருக்கிறான். ப்ரபத்திக்கு முன்பாகக் செய்த கர்மங்கள், ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றை அளிக்கவல்லவை என்றாலும், அவை முழுசு ஒருவனுக்குப் பாபமே ஆகும்; ஆகவே அந்த ப்ரபந்நனுடைய நண்பன் ஒருவன் முழுசு என்னும்போது, அந்தப் பலன்கள் அவனைச் சேராது.

ஒருவருடைய கர்ம பலன்கள் மற்றவரைச் சேர்தல் எப்படி?

மூலம் – ஆரேனும் பண்ணின கர்மங்கள் வேறே சிலர் பக்கலிலே ஸங்க்ரமிக்கையாவது என் என்னில், இக் கர்த்தாவைப் பற்ற ஈச்வரனுக்கு வரும் நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்களோடு ஸமாநமாக இவனுடைய சத்ரு மித்ரர்கள் பக்கலிலே நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்கள் உதிக்கை. ஆரேனும் அநுஷ்டித்த கர்மங்களுக்கு ஆரேனும் பக்கலிலே நிக்ரஹ அநுக்ரஹங்கள் பிறந்தால் அதிப்ரஸங்கம் வாராதோ என்னில், இதுவும் முழுசு விஷயத்தில் அநுகூல்ய ப்ரதிகூலர்க்கு உபசார அபசார ரூபமான கர்மமடியாக வருகிறதாகையாலே அதிப்ரஸங்கமில்லை. ஆகையாலிறே உதாஸீநர் பக்கல் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்கள் இரண்டும் ஸங்க்ரமிக்குமென்னாதொழிகிறது. பல ஸாரூப்ய மாத்ரத்தாலே இங்கு ஸங்க்ரமணோபசாரம். இஸ் ஸுக்ருத துஷ்க்ருத ஸங்க்ராந்தி சொல்லுகிற ச்ருதியாலே ஈச்வரனுக்கு அத்யர்த்த ப்ரியனான ஜ்ஞாநி விஷயத்திற் பண்ணின

உபசார அபசாரங்களால் வரும் ப்ரீதி கோபங்களினுடைய தீவ்ர தமத்வம் ஸூசிதமாயிற்று.

விளக்கம் – ஆனால் ஒருவர் செய்த கர்மங்களின் பலன்கள், மற்றொருவரிடம் சென்று சேர்தல் என்பது எப்படி? அந்த ப்ரபந்நன் விஷயத்தில் ஈச்வரனுக்கு உண்டாகும் அநுக்ரஹத்தால் புண்ணியமும், நிக்ரஹத்தால் (கோபம் எனலாம்) பாபமும் உண்டாகின்றன. அத்தகைய ப்ரபந்நனிடம் உண்டாவது போன்றே, அவனுடைய சத்ருக்களிடம் ஈச்வரனுடைய நிக்ரஹமும், நண்பர்களிடம் ஈச்வரனுடைய அநுக்ரஹமும் உண்டாகின்றன. ஆனால் ஒருவர் செய்த கர்மங்களின் விளைவாக வேறு ஒருவரிடம் அநுக்ரஹமும் நிக்ரஹமும் ஏற்படுதல் என்பது பொருந்தாது அல்லவோ? முமுக்ஷுவுக்கு நண்பர்கள் விஷயத்தில் உண்டாகும் அநுக்ரஹம் என்பது அவர்கள் அந்த முமுக்ஷுவுக்குச் செய்கின்ற நன்மையால் உண்டாகிறது; முமுக்ஷுவுக்கு விரோதிகள் விஷயத்தில் உண்டாகும் நிக்ரஹம் என்பது அவர்கள் அந்த முமுக்ஷுவுக்குச் செய்கின்ற தீமையால் உண்டாகிறது; ஆகவே இங்கு பொருந்தாமை ஏதும் இல்லை. இந்தக் காரணத்தால்தான், முமுக்ஷுவிடம் நண்பர்களாகவும் பகைவர்களாகவும் இல்லாமல், நடுநிலையுடன் உள்ளவர்களிடம் முமுக்ஷுவின் புண்ணிய பாபங்கள் சென்று சேர்வதில்லை. இங்கு முமுக்ஷுவின் நண்பர்களும் பகைவர்களும் அவனுக்கு நிகரான பலன்களைப் பெறுவதால்தான், இங்கு “சென்று சேர்கிறது” என்று கூறப்படுகிறது. இவ்விதம் புண்ணிய பாப பலன்கள் சென்று சேர்தல் குறித்துக் கூறுகின்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் மூலமாக, “பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமான உள்ள ஞானியின் விஷயத்தில் செய்யப்படும் நன்மைகள் மற்றும் தீமைகள் காரணமாக, பகவானுக்கு உண்டாகும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி மற்றும் கோபம்” ஆகியவை வெளிப்படுகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 106)

225. [1] எண்ணிலாக் குணங்கள் பால துன்பவேறவன் மாயாப் பல்யோகு செய்தியென்னும் ஆச்சர்ய சக்தியோகத்தாலே [2] தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கும் ஆக்கவல்ல ஸர்வ சக்தி, பாதமகலகில்லாத தம்மை [3] அகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக் கண்டு நலிவான் சுமாடு தந்தாய் ஓவென்று ஸாதநபலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டுக் [4] கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறை கெட்ட கேள்வியாக்கித் [5] தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று ஒன்றி நிற்கப் பண்ணின பலாதாரம் மற்றுங் கற்பாரிழவிலே சுவறிப் [6] பழைய தனிமைக் கூப்பீடு தலையெடுத்து, சூழவும் பகைமுகஞ்செய்ய, எடுப்புஞ்சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க, உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க, [7] ஐச்சமாக இருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜனத்தை அருளிச்செய்ய, என் சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவும்மென்கிற உபகார ஸ்ம்ருதியோடே [8] தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக காநகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர், [9] சரமோபாய பரரானார்க்கு நீணகரமது, துணித்தான சரணன்றி மற்றொன்றிலம் உள்ளித் தொழுமினென்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம் பத்தில்.

அவதாரிகை - ஏழாம் பத்தால், உபாயக்ருத்யத்துக்கபேக்ஷிதமான விசித்ர சக்தி யோகத்தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கடவதான பரமபதத்தைத் தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில், திர்யக்

ஸ்தாவரங்களுக்கும் சத்ருவுக்குமுட்படக் கொடுக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளை சஷணகாலமும் பிரிய சஷமரன்றிக் கே ஸாங்கப்ரபதநம் பண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே மூட்டி தன்பக்கல் சேராதபடி யகற்றுமவையான இந்திரியங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக் கண்டு விஷண்ணராய் கூப்பிட்டு, தம் தசை தாம் பேசமாட்டாதபடி தளர்ந்து பிறரால் மீட்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராக, அவன் தன் விஜயங்களைக் காட்டி யிவரைத் தரிப்பிக்க, அந்தத் தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்துச் சுவறிப் பழைய வார்த்தியே தலையெடுத்து, அநுபாவ்ய விஷயம் ஸ்ம்ருதி விஷயமாயொருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு இப்படியெடுப்பும் சாய்ப்புமாகக் க்லேசம் செல்லச் செய்தே, “உபாய பூதனான உனக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவற்றிருக்க, எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றிருக்க, என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கைக்கடியென்”என்று கேட்க; அவனும், “நமக்கும் நம்முடையார்க்கும் இனிதாகத் திருவாய்மொழி பாடுவிக்க வைத்தோங்காணும்” என்றருளிச் செய்ய; “வ்யாஸாதிகள், முதலாழ்வார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க நம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்வதே” என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமையாலே, “இனி இதொழியச் செய்யலாவதொன்றில்லை” என்று திருவாறன்விளையிலே பெரியபிராட்டியாருடனே எழுந்தருளியிருக்கிற பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழி கேட்பித்து அடிமை செய்வதாக மநோரதித்து அங்கே தம் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாகையாலே, பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேசுஷிக்கும்படியானவர்; கீழ் தம்முடைய உபாயநிஷ்டை வெளியிடும்படி புகூர நின்றவர்களுக்கு “திருவாறன்விளையே ப்ராப்யம்; அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம்” என்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்ய ப்ராபகங்களினுடைய முடிவைத் தம்முகப்பாலே வெளியிடுகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் - உபாயம் என்ற செயலுக்கு அவசியமாகத் தேவைப்படுவதான வியக்கவைக்கும் சக்தி கொண்டதால், உண்மையான ஞானத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு அளிக்கக்கூடியதான பரமபதத்தை, ஸர்வேச்வரன் தானே உபாயமாக நின்று அளிக்கிறான். இதனை அவன் தாவரங்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும், பகைவர்களுக்கும் கூட அளிக்கிறான். இப்படிப்பட்ட அவன்,

தனது திருவடிகளை நொடிப்பொழுது நேரம் கூடப் பிரிய இயலாதபடி ப்ரபத்தி செய்த நம்மாழ்வாராகிய தன்னை, இந்த உலகவிஷயங்களில் ஈடுபடுத்தி அவனிடம் சேர இயலாதபடி விலக்குகின்ற இந்தரிய விஷயங்கள் நிறைந்த இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வைத்தபடி உள்ளதைக் கண்டு துக்கம் கொண்டார். அவனை அழைத்து தன்னுடைய நிலையை உரைக்க இயலாமல் தளர்ந்தார். மற்றவர்களாலும் இவரை மீட்க இயலாதபடி, ஸர்வேச்வரனிடம் மட்டுமே தனது சிந்தனையை வைத்தவராக இருந்தார். இவ்விதம் உள்ள இவரை ஸர்வேச்வரன் தனது வெற்றி நிறைந்த செயல்களைக் காண்பித்துத் தரிக்கும்படி செய்தான். ஆனால் அத்தகைய தரித்தல் என்பதும், ஸம்ஸாரிகள் அவனை இழந்து நிற்பதை எண்ணித் தளர்ந்ததால், மீண்டும் பழைய துன்பமே மேலோங்கியது. இது தவிர அவனுடைய திருமேனியின் ஒவ்வொரு அவயமும் இவருடைய நினைவுகளுக்கு இலக்காகி நின்று மேலும் இவரை நலியும்படிச் செய்தன. அதனால் இவர் மேலும் துன்பம் அடைந்தார். இவ்விதமாகத் துன்பமானது வெளியேறியும் உட்புகுந்தும் இருந்தபடி உள்ளபோது நம்மாழ்வார் அவனிடம், “அனைத்து உபாயமாக உள்ள உனக்கு ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்ற எதிலும் எந்தக் குறைகளும் இல்லை. இது போன்றே எனக்கும் முதல் இல்லாமை, வேறு கதி இல்லாமை மற்றும் துக்கங்கள் ஆகியவற்றில் எந்தக் குறைகளும் இல்லை. இவ்விதம் உள்ளபோது என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் வைப்பதற்கு என்ன காரணம் உள்ளது?”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நமக்கும், நம்முடைய அடியார்களுக்கும் இனிமையாக உள்ளதான திருவாய்மொழியை நீவிர் பாடும்படிச் செய்வதற்காகவே ஸம்ஸாரத்தில் வைத்தோம்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட நம்மாழ்வார், “வ்யாஸர் உள்ளிட்ட மஹரிஷிகள் மற்றும் முதலாழ்வார்கள் போன்றவர்கள் இவனைக் குறித்துப் பாட உள்ளபோது, இவன் நம்மைக் கவிபாட வைத்துள்ளானே!”, என்று அவன் தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணி மகிழ்ந்தார். அதற்கு என்ன கைம்மாறு செய்வது என்று தேடி, எதுவும் கிட்டாத காரணத்தால், “இனி இதனைத் தவிரச் செய்வதற்கு வேறு ஏதும் இல்லை” என்று தீர்மானித்து, திருவாறன்வினையில் பெரியபிராட்டியாருடன் எழுந்தருளியுள்ள பெரிய அவையில், திருவாய்மொழியைக் கேட்கும்விதமாகத் தனக்குக் கைங்கர்யம் கிட்டியதாக எண்ணினார். அங்கு தன்னுடைய திருவுள்ளம் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் நிற்பதைக் கண்ட நம்மாழ்வார், பரமபதத்தையும் ஒதுக்கினார். தன்னுடைய ப்ரபத்தி குறித்து

வெளியிடவேண்டும் என்று தன்னை அண்டி வந்தவர்களுக்கு, “திருவாறன்விளையே அடையவேண்டிய இலக்காகும். அங்கு எழுந்தருளியுள்ளவனே உபாயம் ஆவான்”, என்று தான் தீர்மானித்த வைத்த உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகியவை குறித்த தனது முடிவைத் தன்னுடைய மகிழ்ச்சி மூலம் ஏழாம் பத்தில் வெளியிடுகிறார் என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாபல்யோகு செய்தியென்னு மாச்சர்யசக்தி யோகத்தாலே) “எண்ணிலாப் பெருமாயனே” என்று எண்ணிறந்த ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையவனேயென்றும், “குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும்” என்று ஸத்வாதி குணாநுகுணமான மூர்த்திகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுமவ னென்றும், “பால துன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய்” என்று இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களைக் கல்பித்தவனேயென்றும், “ஊழிதோறாழியுருவும் பேருஞ் செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும்” என்று கல்பந்தோறும் ரூப நாம சேஷ்டிதங்களை வேறாகவுடையனாய்க் கொண்டு ஐகத்தை ரஷிக்குமென்றும், “மாயா வாமனனே” என்று ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடையவனேயென்றும், “உள்ளப் பல்யோகு செய்தி” என்று திருவுள்ளத்திலே பல ரசுஷணோபாய சிந்தைகளையும் பண்ணி நின்றியென்றும் இப்படி பஹுவிதாகச் சொல்லப்பட்ட உபாயக்ருத்யத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே.

விளக்கம் - (எண்ணிலா) - திருவாய்மொழி (7-1-1) - எண்ணிலாப் பெருமாயனே - என்று “எண்ணற்றதும் வியக்கவைப்பதும் ஆகிய திருக்கல்யாணகுணங்கள் கொண்டவனே” என்றும், (குணங்கள்) - திருவாய்மொழி (7-1-11) - குணங்கள் கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய்ப் படைத்தளித்துக் கெடுக்கும் - என்று “ஸத்வம் முதலான குணங்களுக்கு ஏற்றபடி உள்ள மூர்த்திகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் செய்பவன்” என்றும், (பால துன்பம்) - திருவாய்மொழி - (7-2-7) - பால துன்பங்கள் இன்பங்கள் படைத்தாய் - என்று “தகுந்த இடம் அறிந்து இன்ப துன்பங்களை ஏற்படுத்தி வைத்தவனே” என்றும், (வேறவன்) - திருவாய்மொழி (7-3-11) - ஊழிதோறாழியுருவும் பேருஞ் செய்கையும் வேறவன் வையங்காக்கும் -

என்று “ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் திருமேனி, திருநாமம் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றை வெவ்வேறாகக் கொண்டவனாய் இருந்து இந்த ஜகத்தைக் காப்பவன்” என்றும், (மாயா) - திருவாய்மொழி (7-8-7) – மாய வாமனனே – என்று “வியக்கவைக்கும் செயல்கள் பொருந்தியவனே” என்றும், (பல்யோகு செய்தி) - திருவாய்மொழி (7-8-4) - உள்ளப் பல்யோகு செய்தி - என்று “தனது திருவுள்ளத்தில் பலவிதமான காப்பாற்றும் உபாயங்கள் குறித்து எப்போதும் சிந்தித்தபடி இருப்பவன்” என்றும், (என்னும் ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே) - இவ்விதம் பலவிதமாக உரைக்கப்பட்ட உபாயங்களைச் செய்ய வேண்டியதற்கான வியக்கத்தக்க சக்தி கொண்டுள்ளதால்.

வ்யாக்யானம் - [2] (தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம், புற்பா வெறும்பு பகைவனுக்குமாக்கவல்ல ஸர்வசக்தி) “தெளிவுற்றுவின்றி நின்றவர்க்கின்பக் கதி செய்யும்”, “ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும்” என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் தானே யென்றத்யவலித்து, பின்னை நாட்டார்கள் செயல்கள் கண்டாதல் யுக்த்யாபாஸம் கொண்டாதல் பிற்காலியாதே நின்று அவர்களுக்கு நிரதிசயாநந்த யுக்தமாய் ஒருவராலும் ஸ்வயத்தத்தால் ப்ராபிக்க வொண்ணாதிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தன்னருளாலே கொடுக்கிற தன்னுபாயத்வத்தை “புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்”, “நாட்டையளித்துய்யச் செய்து” என்றும், “சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட்பாலடைந்த” என்றும் ஜ்ஞாநலேசமில்லாத திர்யக் ஸ்தாவரங்களுக்கும், ப்ராதிக்கூல்யத்தில் முதிர நின்ற சத்ருவுக்குமாம்படி பண்ணவல்ல ஸர்வசக்தியானவன். (பாதமகலகில்லாத தம்மை) “அடியேனுனபாதமகலகில்லேனிறையும்” என்று தன் திருவடிகளை சுடிண காலமும் அகல சக்தரன்றியே “அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்” என்று சரணம் புகுந்த தம்மை.

விளக்கம் - (தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும் ப்ராபகத்வம்) - திருவாய்மொழி (7-5-11) - தெளிவுற்றுவின்றி நின்றவர்க்கின்பக் கதி செய்யும் – என்றும், திருவாய்மொழி (7-6-10) - ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை அருளும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “உபாயம் மற்றும் பேறு ஆகிய இரண்டும் அவனே ஆவான்” என்று எப்போதும் தன்னைக் குறித்து எண்ணியபடி உள்ளவர்களுடைய

செயல்களைக் கண்டோ அல்லது மற்ற தாழ்ந்த யுக்திகளைக் கண்டோ அவன் பின்வாங்காமல், அவர்கள் விஷயத்தில் உறுதியுடன் நின்று அவர்களுக்கு, “இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஆனந்தம் எதும் இல்லை என்பதாக உள்ளதும், யாராலும் தங்களுடைய முயற்சியால் அடைய இயலாததும்” ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத் தனது க்ருபை காரணமாக அளிப்பதான தனது உபாயம் என்ற தன்மையை. (புற்பா என்றும்பு பகைவனுக்கு ஆக்கவல்ல ஸர்வசக்தி) - திருவாய்மொழி (7-5-1) - புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன் - என்றும், திருவாய்மொழி (7-5-2) - நாட்டையளித்துய்யச் செய்து - என்றும், திருவாய்மொழி (7-5-3) - சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட்பாலடைந்த - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஞானம் என்பது சிறிதளவும் இல்லாத விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்களுக்கும், விரோதத்தில் எப்போது நிற்கின்ற பகைவர்களுக்கும் கூடக் கிட்டும்படியாகச் செய்யவல்ல அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவன். (பாதம் அகலகில்லாத தம்மை) - திருவாய்மொழி (6-10-9) - அடியே உனபாதம் அகலகில்லேன் இறையும் - என்று ஸர்வேச்வரனாகிய தனது திருவடிகளை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுது கூட அகல்கின்ற சக்தி இல்லாதவராக, திருவாய்மொழி (6-10-10) - அடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேன் - என்று சரணம் புகுந்த நம்மாழ்வாராகிய தன்னை.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 251)

4-1-2 உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்தென்றுலகாண்டவ ரிம்மையே

தம்மின் சுவை மடவாரைப் பிறர் கொள்ளத் தாம் விட்டு

வெம்மினோ வெயில் கானகம் போய்க் குமை தின்பர்கள்

செம்மி முடித்திருமாலை விரைந்தடி சேர்மினோ

பொருள் - “நீங்கள் அளிக்கவேண்டிய கப்பத்தை அளித்துவிட்டு பிழைத்துச் செல்லுங்கள்”, என்று இத்தகைய சொற்களைக் கொண்டு மட்டுமே லோகத்தை ஆண்ட பல சக்ரவர்த்திகள், தங்களுக்கு மட்டுமே உரிமையுள்ளவர்களும் விருப்பமானவர்களும் தங்களுக்கு இன்பம் அளிப்பவர்களும் ஆகிய பெண்களை, தங்களுடைய அந்தப் பிறவியிலேயே மற்றவர்கள் கவர்ந்து செல்லும்படியாகத் தாங்களே கைவிட்டு, தாங்களும் தங்களுடைய நாட்டில் இருக்க இயலாமல், வெப்பம் மிகுந்ததாகவும் பார்ப்பவர்கள் பார்ப்பவர்கள் தங்கள் கண்களை இடுக்கிக் கொண்டு பார்ப்பதற்கு ஏற்ப அதிகமான வெளிச்சத்துடன் கூடிய வெய்யில் தாக்குவதாகவும் உள்ள கானகத்திற்குள் புகுந்து, மற்ற அரசர்களால் துன்பம் அடைவார்கள். ஆகவே, ஒளி வீசும் திருமுடியுடன் கூடியவனும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை விரைந்து பற்றுவிர்களாக.

அவதாரிகை - ராஜ்யத்தை யிழக்கையன்றிக்கே, ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் போக்யைகளாகப் பரிக்ரஹித்த ஸ்த்ரீகளையும் சத்ருக்களுக்குக் கொடுத்து எளிமைப்படுவர் என்கிறார்.

விளக்கம் - ராஜ்யத்தை இழப்பது மட்டும் அல்லாமல், ராஜ்யத்தை ஆண்டபோது தங்களுடன் இன்பமாக இருந்த பெண்களையும், தங்களுடைய எதிரிகளுக்குக் கொடுப்பதால் மிகவும் துன்பம் அடைவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்து) எதிரிகளுடைய ராஜ்யத்தைத் தனக்காகக் கோலினால் பொருதாகிக் கொள்ளுகையன்றிக்கே, “நீ உன் ப்ராணனை நோக்கிக் கொள்ள வேண்டியிருந்தாயாகில், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் நம் பக்கலிலே கொண்டு வந்து தந்து உன்னைக் கொண்டு பிழைத்தோடிப் போ” என்கிற உக்தியாலேயாயிற்றுத் தனக்காக்குவது. படையும் குதிரையுங் கொண்டு பொருது தனக்காக்கிக் கொள்ளவேண்டா; “திறையைக் கொண்டு வந்து ஜீவித்துப் போகுங்கள்” என்கிற சொல்லாலே லோகத்தையாண்டவர்கள். (இம்மையே) இப்படியாண்ட இந்த ஜந்மந்தன்னிலே. (தம் இன் சுவை மடவாரைப் பிறர் கொள்ள) தான் ராஜ்யம் பண்ணுகிற நாளில் அந்த ராஜ்யத்திலுள்ள ஸ்த்ரீ ரதநங்களையெல்லாம் திரட்டுமே; இவன் திரட்டினபடியே வேறொருவன் வந்து கைக்கொள்ளும்; இது நரகபுரமழிந்தவன்று கண்டதிறே; பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூயமும், செருக்குமெல்லாங் கிடக்க த்ரௌபதி, ஸதஸ்ஸிலே பரிபூதையானவதுவேயிறே இதில் ப்ரமாணம். தந்தாமுக்கு நிரதிசய போக்யைகளான ஸ்த்ரீகளை சத்ருக்கள் ப்ரக்ரஹிக்க. (தாம் விட்டு) தன் ப்ராண ரக்ஷணத்திலுண்டான நசையாலே, ஸஹ்ருதயமாகத் தானே கூறைப்பையும் சும்ந்து கொண்டு போய் விட்டுப்போரும். “ஆபதர்த்தம் தநம் ரக்ஷேத்” என்கிறபடியே.

விளக்கம் - (உய்ம்மின் திறை கொணர்ந்து) - திறை என்றால் கப்பம். தங்களுடைய எதிரி நாடுகளைத் தங்களுக்கு உடைமையாக்கிக் கொள்வதற்காகப் போர் தொடுக்காமல் அவர்களிடம், “நீ உனது உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றால், உன்னுடைய அனைத்தையும் என்னிடம் வந்து அளித்துவிட்டு, உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஓடுவாயாக”, என்று உரைத்து அல்லவோ கைப்பற்றினார்கள்? அதாவது, மிகப் பெரியபடை மற்றும் குதிரைகள் கொண்டு போர் தொடுத்து அந்த நாடுகளைத் தங்களுக்கு உடைமையாக்காமல், “கப்பம் செலுத்திவிட்டு பிழைத்துச் செல்லுங்கள்”, என்று தங்களுடைய சொற்கள் முலமே

இந்த லோகத்தை ஆண்டவர்கள். (இம்மையே) - இவ்விதமாக ஆட்சி செய்த அந்தப் பிறவியிலேயே. (தம் இன் சுவை மடவாரைப் பிறர் கொள்ள) - தான் ஆட்சி செய்தபோது அடுத்த நாடுகளில் இருந்த குலப்பெண்கள் அனைவரையும் அபகரிப்பர். இவர்கள் எவ்விதம் செய்தனரோ அது போன்றே அடுத்த நாட்டின் அரசர்கள் இப்போது செய்வர். இந்தச் செயலை நரகாசுரனுடைய ஆட்சி அழிந்தபோது கண்டோம் அல்லவோ? பாண்டவர்களுடைய ராஜஸூய யாகமும் அவர்களுடைய செருக்கும் ஒருபுறம் இருக்க, திரௌபதியானவள் த்ருதராஷ்டிரனின் சபையில் அவமானம் அடைந்ததே இதற்குச் சாட்சியாகும். தங்களுக்கு எல்லையற்ற இன்பத்தை அளித்துவந்த பெண்களை விரோதிகள் அபகரித்துப்போக. (தாம் விட்டு) - தன்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் ஆசையால், மனம் அறிந்து தாங்கள் வைத்துள்ள ஆடைகள் நிறைந்த பையை மட்டும் கையில் பிடித்தபடி ஓடுவார்கள். ஆனால் அவ்விதம் அவற்றைத் தாங்கள் எடுத்துப் போகவேண்டுமோ என்றால், ஆபதர்த்தம் தநம் ரசேஷத் - ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுவதற்காக உள்ள செல்வம் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (வெம்மின் இத்யாதி) “பின்னையும் இவன் இங்கே காணில் நலியும்” என்று ஜலவர்ஜிதமுமாய் மநுஷ்ய ஸஞ்சாரங்களில்லாத காடேறப் போம். பேய்த்தேரையும், வெயிலையுமுடைத்தான காட்டிலே போம்; வெவ்விய மின்னொளி போலேயிருந்துள்ள வெயிலையுடைத்தான காட்டிலே போயென்னவுமாம். (குமை தின்பர்கள்) அர்த்தவானுக்கு எங்கும் ஆனோடுமே; “அவன் போனவிடத்தே போய்க் கொன்று வருகிறோம்; எங்களுக்கு வெற்றிலையிட்டருளீர்” என்பர்கள்; அருகே நின்று, “அப்படி செய்து வாருங்கோள்” என்று அவர்களுக்கு வேண்டுவதெல்லாங் கொடுத்துவிடும்; அங்கும் போய்க் கொலை தப்பாது. (குமை தின்பர்கள்) நலிவுபடுவார்கள். அடியிலே நாய் அடியிட்டு நலியத்தொடங்கின்றிறே. நாய் முதலிலே காற்கூறு கொண்டதிறே.

விளக்கம் - (வெம்மின் இத்யாதி) - “ஆனாலும் அவர்கள் நம்மை இங்கே கண்டால் துன்புறுத்துவார்கள்” என்று எண்ணியவர்களாக, நீர் இல்லாததாகவும், மனித நடமாட்டம் இல்லாதபடியும் உள்ள கானகத்தில் புகுவார்கள். மிகுந்த வெப்பமும் வெய்யிலும் நிறைந்த கானகத்தில் புகுவார்கள். (குமை தின்பர்கள்) - ஆனால்,

செல்வம் நிறைந்தவனுக்கு அனைத்து இடங்களிலும் அடியார்கள் செல்வார்கள் அல்லவோ? ஆகவே விரோதிகளின் வீரர்கள் தங்கள் அரசர்களிடம், “அவன் எங்கு சென்றாலும் நாங்கள் சென்று தேடிப்பிடித்து கொன்று விடுகிறோம். எங்களுக்கு ஏற்ற உதவிகள் அளித்து உத்தரவு தாருங்கள்” என்பார்கள். அவர்களுடைய அருகில் நிற்கும் அந்த அரசர்களும், “அவ்வாறே செய்வீர்களாக” என்று அவர்கள் கேட்பதை அளிப்பார்கள். அவர்களும் நிச்சயமாகச் சென்று கொல்வர். (குமை தின்பர்கள்) - துன்பம் அடைவார்கள். கடந்த பாசுரத்தில் கூறியது போன்று முதலில் இவர்களுடைய கால்களை நாய்கள் பிடித்தன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - ஆனபின்பு, (செம்மின் இத்யாதி) சிவந்து மின்னாநின்றுள்ள முடியையுடைய ஸ்ரீய:பதி திருவடிகளைக் கடுக ஆசிரயிக்கப் பாருங்கோள். தன்னை யாசிரயித்தார்க்குக் கொடுக்கைக்குத் தலையான முடியுண்டு; கொடுப்பிக்கைக்கு அருகே யிருப்பாருமுண்டு; விரையாமையாலுள்ள இழவே உள்ளது. (அடிசேர்மினோ) அவன் முடியைத் தரிலும் நீங்கள் திருவடியைச் சேருங்கோள். நீங்கள் உங்களடி விடாதே கொள்ளுங்கோள்.

விளக்கம் - இவ்விதம் உள்ளதால், (செம்மின் இத்யாதி) - சிவந்த மின்னுகின்ற திருமுடியைக் கொண்டவனும், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை விரைவாகச் சென்று பிடிப்பீர்களாக. தன்னை அண்டுபவர்களுக்கு அளிப்பதற்கு அவனுடைய திருமுடி உள்ளது; அவனை அவ்விதம் அளிக்கத் தூண்டுவதற்காகப் பலரும் அங்கு உள்ளனர். நீங்கள் விரைந்து செல்லவில்லை என்ற குறை மட்டுமே உள்ளது. (அடி சேர்மினோ) - அவன் தனது திருமுடியை உங்களுக்கு அளித்தாலும், நீங்கள் அவனுடைய திருவடிகளையே பற்றுங்கள். நீங்கள் உங்களுடைய அடியை விடாமல் பற்றுவீர்களாக.

4-1-3 அடிசேர் முடியினராகி அரசர்கள் தாந்தொழ

இடிசேர் முரசங்கள் முற்றத்தியம்ப விருந்தவர்

பொடிசேர் துகளாய்ப் போவர்களாதலில் நொக்கெனக்

கடிசேர் துழாய்முடிக்க கண்ணன் கழல்கள் நினைமினோ

பொருள் - தூரமாக நின்று வணங்காமல், தங்களுடைய தலைமுடியும் இவனுடைய கால்களும் நன்கு பொருந்தியிருக்கும்படியாகத் தொழுது நிற்கின்ற அரசர்கள், இவன் பொருட்படுத்தாமல் உள்ளபோதிலும் தங்களாகவே தொழுது நிற்க, இடி போன்ற முரசுகள் தங்களுடைய முற்றத்தில் ஒலித்தபடி இருக்க, இப்படியாக இருந்த சக்ரவர்த்திகள் அனைவரும் ஒரு அணு போன்று துகள்களாகிப் போவார்கள். ஆகவே மிகுந்த பரிமளத்துடன் கூடிய துளசிமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியைக் கொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச் சட்டென்று நினைப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - ராஜாக்கள் தங்கள் காலிலே விழுந்து கிடந்தால் அநாதரித்திருக்கும் மதிப்பையுடையவர்கள், “ஒரு சேதநன்” என்று நினையாதபடி மதிப்பறுவர்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்து அரசர்களும் தங்களுடைய கால்களில் விழுந்து நிற்கும்போது, அவர்களை ஒரு பொருட்டாக எண்ணி மதிக்காமல் நின்ற சக்ரவர்த்திகளும், ஒருநாளில், “இவன் ஒரு சேதநன்” என்று கூட உரைக்க இயலாமல் மதிப்பற்றுப் போவார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அடிசேர் முடியினராகி) தன்னோடொக்க “அரசு” என்றிருந்த ராஜாக்கள் தன் காலிலே சேர்க்கப்பட்ட முடியையுடையராய். (அரசர்கள்) ராஜாக்கள். (தாம் தொழ) தாங்கள் அறிந்ததாகத் தொழுமித்தனைபோக்கி, “இவன் இப்படி தொழுதான்” என்னும் ப்ரதிபத்தி அவனுக்கில்லை. “இன்றி ஸ்ரீபாதத்திலே தலை தாக்கத் தொண்டனிடப் பெற்றோம்” என்று இவன்தான் நினைத்திருக்குமித்தனை. “சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா” என்று “பிள்ளை தலையாலே இரக்க நாம் மறுத்துப் போந்தோம்” என்று புண்பட்டுத் தலைசீய்க்கும் விஷயத்தைத் தொழுகிறாரன்றே.

விளக்கம் - (அடிசேர் முடியினராகி) - தன்னைப் போன்றே “அரசர்கள்” என்றிருந்த பல அரசர்களும் தனது கால்களில் தங்கள் முடிகளைச் சேர்த்தபடி நின்று. (அரசர்கள்) - ராஜாக்கள். (தாம் தொழ) - அவனுக்கு, “இவர்கள் இவ்விதமாகத்

தொழுதார்கள்” என்னும் நினைவு இன்றி, அவர்கள் தாங்களாகவே தொழுது நின்று. “நமது திருவடிகளை அவர்களுடைய தலையானது தாங்கி நிற்கும்படியாக நாம் வணங்கும் வாய்ப்பு பெற்றோம்” என்று இவன் எண்ணியபடி உள்ள நிலை. தொழுபவன் மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் தொழுவதையும், அவ்விதமாகத் தொழுப்படுபவன் எந்தவிதமான உயர்ந்த குணங்களும் அற்றவன் என்பதால் மதிக்காமல் உள்ளான் என்பதையும் ஒரு உதாரணத்தால் காண்பிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (24-19) – சிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா - தலையால் யாசித்த பரதனுடைய வேண்டுகோளை நான் ஏற்கவில்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, “நம்முடைய புத்திரன் போன்றவன் தனது தலையால் நம்மை யாசித்து நின்றபோதிலும் நாம் ஏற்காமல் விட்டோமே” என்று வருத்தம் கொள்ளும் இராமனைப் போன்ற உயர்ந்த குணங்கள் கொண்ட ஒருவனை இவர்கள் இங்கு வணங்கி நிற்கவில்லை.

வ்யாக்யானம் – இவன் இப்படி தொழ, அவன் செய்ததென் என்னில், (இடிசேர் இத்யாதி) “இன்ன ராஜா காணப்புகிறான்” என்று ஓலக்கமிருந்து நாடகச்சாலையிலுள்ளாரை அழைத்து அருள்பாடிட்டு, நாட்டில் மரங்களையடையத் துளைத்து, தோலை மேவி, அதை இடியையொக்க த்வறிப்பித்து, அநாதரித்திருக்கும். “இன்னான் வந்து காலிலே விழுந்து கிடந்தான்; அவன், இத்தை அநாதரித்துக் கூத்துக்காண்பது பாட்டுக் கேட்பதானான்” என்று லோகத்திலே ப்ரஸித்தமாம்படியிருக்க வேண்டும் என்றாயிற்று இவனிருப்பது. (இருந்தவர்) அங்கு நிற்கிற ஸ்தம்பத்திற்காட்டில் ஒரு வாசியில்லைகாணும் இவருடைய நினைவால்.

விளக்கம் - இவ்விதம் வணங்கியபடி நின்ற அவர்களை இவன் என்ன செய்தான்? (இடிசேர் இத்யாதி) - தனது அரசசபையில் இவன் அமர்ந்து, தனது நாட்டில் உள்ள அனைத்து மரங்களுடைய அடிப்பாகத்தைத் துளையிட்டு, அதில் தோலைக்கட்டி, நாடகச்சாலையில் உள்ள பலரையும் அந்த அரசவையில் அவற்றைக் கையில் கொண்டு நிற்கும்படிச் செய்வான். ஒவ்வொரு அரசன் வரும்போதும் அவர்கள், “இன்ன அரசன் காணவருகிறான்” என்று பெருத்த ஒலியுடன் அந்த முரசுகளை ஒலி எழும்பும்படிச் செய்வான். மேலும் அந்த ஒலியில் இவன் லயித்து நிற்பான்.

“இவனைக் காண பல அரசர்களும் வந்தனர். அவர்கள் இவன் காலில் விழுந்தனர். ஆனால் இவன் அவர்களை ஒதுக்கி, கூத்து பார்த்தபடியும் பாட்டு கேட்டபடியும் இருந்தான்” என்று உலகத்தினர் கூறவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவனாக இருப்பான். (இருந்தவர்) – அவனுடைய அரண்மனையில் உள்ள தூண்களுக்கும், இந்த அரசர்களுக்கும் எந்த வேறுபாடும் காணாதபடி இவன் இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்தவர்கள் என் செய்வரென்றால், பொடிபடுவரென்கிறார் மேல். (பொடிசேர் துகளாய்ப் போவர்கள்) “தனக்கு” என்றோராகாரமின்றிக்கே, “பொடியோடே சேர்ந்த தூளி” என்று வேறொன்றோடே சேர்த்து நிரூபிக்க வேண்டும்படி யாவர்கள். தன் காலிலே ஒருவன் குனிந்தால் அநாதரிக்கும்படியான மதிப்பை யுடையவன், தன் தலையிலே ஒருவன் அடியிட்டால் “நாம் இவன் தலையிலே அடியிட்டோம்” என்று நினைக்கவேண்டாதபடி சஷுத்ர தூளியாய்ப் போவர்கள்.

விளக்கம் - ஆனால் இவ்விதம் செய்த சக்ரவர்த்திகளுடைய நிலைமை என்ன? பொடியாகப் போவார்கள் என்கிறார். (பொடிசேர் துகளாய்ப் போவர்கள்) - இவர்கள் “தங்களுக்கு” என்று எந்த ஒரு தனித்தன்மையும் இன்றி, “பொடியுடன் சேர்ந்த துகள்” என்று மற்றொரு பொருளைக் கூறி அடையாளம் காண்பிக்கும்படியாக ஆவார்கள். தனது கால்களில் ஒருவன் அடி பணிந்து நிற்கும்போது அவனை அலட்சியம் செய்யும்படியான மதிப்புள்ளவன், தனது தலையில் வேறு ஒருவன் தனது கால்களை வைக்கும்போது, “இன்னவன் தலையில் நாம் கால் வைத்தோம்” என்று கூற இயலாதபடி துகள்களாகிப் போவார்கள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆதலில்) அர்த்த தத்வம் இதுவான பின்பு. (நொக்கென) சடக்கென. (கடி இத்யாதி) முடிகொடுத்தால் மாலையும் கொடுக்கவேணுமே! திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே நாட்செல்ல நாட்செல்லப் பரிமளமேறி வாராநின்றுள்ள திருத்துழாய் மாலையைத் திருவபிஷேகத்திலே உடையனாய். ஆச்ரித ஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை அநுலந்திக்கப் பாருங்கோள். நினைக்கவே கொண்டு முழுகுமிறே திருவடிகளின் போக்யதை. இவ்வடியை

நினைக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியறுமே. “மதுஸூதந ப்ரபந்நாந்” என்று யமாதிகள் அஞ்சம் மதிப்பைப் பெறுவர்.

விளக்கம் - (ஆதலில்) - பொருள்களுடைய உண்மையான நிலை இது என்றான பின்னர். (நொக்கென) - சட்டென்று. (கடி இத்யாதி) - தனது தலைமுடியை அளித்தால் மாலையையும் அளிக்கவேண்டுமே! தனது திருமேனியின் சேர்க்கையால், நாங்கள் செல்லச்செல்ல அதிகமான பரிமளம் கூடியபடி உள்ள துளசிமாலையைத் தனது திருமுடியில் கொண்டவனும், அடியார்க்கு மிகவும் எளியவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை எண்ண முயலுங்கள். நினைத்த உடனேயே உங்களைக் கொண்டு அவனிடம் முழுக்கும் தன்மை கொண்டதாக அல்லவோ அவனுடைய திருவடிகளின் இனிமை உள்ளது? அந்தத் திருவடிகளை எண்ணினால் ஸம்ஸார பந்தம் விலகும். மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் - மதுஸூதனை அண்டியவர்கள் எனது எஜமானர்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப யமன் போன்றவர்களும் அச்சம் கொள்ளும் மதிப்பைப் பெறுவர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 113)

102. நையும் மனம் உன் குணங்களை உன்னி என் நா இருந்து எம்
ஐயன் இராமானுசன் என்று அழைக்கும் அருவினையேன்
கையும் தொழும் கண் கருதிடுங் காணக் கடல்புடைசூழ்
வையம் இதனில் உன் வண்மை என்பால் என் வளர்ந்ததுவே

விளக்கவுரை - ஸர்வேச்வரனின் குணங்கள் அனைத்தும் அவனை அண்டியவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்றபடியே காணப்படும். ஆனால் இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் காக்கப்படவேண்டும் என்று எண்ணி அவதாரம் செய்த உமது உயர்ந்த கல்யாண குணங்களை என் மனம் எப்போதும் சிந்தித்தபடி உருகி நின்றது, எண்ணற்ற காலம் உலக விஷயங்களில் நான் சுற்றித் திரிந்தேன். இவ்விதம் கிடந்த என்னை, பலரும் மதிக்கும்படியான ஒரு பொருளாக மாற்றிய உமது உபகாரத்தை நான் கண்டேன்; ஆகவே கஜேந்தரன் அழைத்தது போன்று ஒருமுறை மட்டுமே அல்லாமல் எப்போதும் எனது நாக்கு, “என் தந்தை எம்பெருமானார்”, என்று அழைத்தபடியே உள்ளது. உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி, பலவிதமான பாவ கர்மங்களுக்குத் துணை போன எனது கைகள், உமது கல்யாண குணங்கள் கண்டு, உமக்கு அஞ்ஜலி செய்தபடி இருந்தது. உலக விஷயங்களை மட்டுமே கண்டு மயங்கிக் கிடந்த என் கண்கள், கல்யாண குணங்களால் பிரகாசத்துடன் காணப்படும் உமது அழகான திருமேனி எழிலில் மயங்கி நின்றது. கடலால் சூழப்பட்ட இந்த உலகில், அனைத்து சேதனர்களையும் உய்விக்கும்படியாக வந்த உமது உயர்ந்த குணமானது, என்னை மட்டுமே

இவ்விதம் உம்மிடம் ஈடுபடும்படி வந்தது ஏனோ? இதன் காரணம் என்ன? இதனை நான் அறியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, “எம்பெருமானாருடைய போக்யதையில் ஈடுபட வேண்டியிருக்க அப்படியிராதே அவருடைய பாவநத்தைக் கொண்டாடினது அவரை யநுஸந்தித்து சிதிலராயிருக்குமவர்களுக்கு அஸஹ்யமாயிருக்கு”மென்று சொல்லி; இதிலே அவர்கள் விஷயத்தால் குற்றம் தீரும்படி அந்த:கரணத்தோடு, பாஹ்ய கரணங்களோடு வாசியற எல்லாம் எம்பெருமானார் பக்கலிலே அதிமாத்ர ப்ராவண்யத்தாலே ஸக்தங்களாய் ஆழங்கால்பட்டனவென்று சொல்லா நின்று கொண்டு, இந்த பூலோகத்திலேயிருக்கிற எல்லா சேதநருமிருக்கச் செய்தே தேவரீருடைய திவ்யௌதார்யம் என்னொருவன் பக்கலிலும் கிளர்ந்து வருகைக்கு ஹேதுவென் என்று அவர் தம்மையே கேட்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில், “எம்பெருமானாருடைய இனிமையான தன்மையில் மட்டும் ஈடுபட்டபடி இல்லாமல், அவருடைய தூய்மையாக்கும் தன்மையை எண்ணியபடி இருந்து கொண்டாடிய தனது செயலாவது, எம்பெருமானாரை மட்டுமே எப்போதும் எண்ணியபடி இருந்து உருக்குலைந்து நிற்பவர்களுக்குத் தாழ்வாகத் தோன்றும்”, என்று உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்தில், “அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் காரணமாக அனைத்து தோஷங்களும் விலகும்படியாக அந்தகரணத்துடன் வெளி இந்திரியங்களும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி சேர்ந்து நின்று, எம்பெருமானாரிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டதன் விளைவாக அசையாமல் ஆழ்ந்து நின்றன”, என்கிறார். மேலும் எம்பெருமானாரிடம், “இந்த உலகில் பல சேதநர்கள் உள்ளனர். ஆனாலும் உம்முடைய திவ்யமான தாராளகுணம் என்பது என் ஒருவன் விஷயத்தில் மட்டும் மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி இருப்பதற்கான காரணம் என்ன?” என்று கேட்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நையும்மனமுன் குணங்களை யுன்னி) “ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம்” என்கிறபடியே மநோரதித்துக் கொண்டு வந்த ஸ்ரீபரதாழ்வானுடைய மநோரதம் விபலமாய்ப் போகைக்கு உறுப்பாகையாலும், “அநந்யாராகவேணாஹம்” என்ற பெரியபிராட்டியாரைக் காட்டிலே விடுகைக்கு உறுப்பாகையாலும், “குணைர்த்தாஸ்யமுபாகத:” என்ற இளையபெருமாளை

த்யஜிக்கைக்கு ஹேதுவாகையாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய கல்யாண குணங்கள் கட்டடங்க ஆச்ரிதர்களுக்கு அவிஸ்ரம்ப ஜநகங்களாயிருக்கும்; அப்படியன்றிக்கே, ப்ராதிகூல்யத்திலே முறுகி லீலாவிபூதியிலே கிடக்கிற சேதநரையெல்லாம் உத்தரிப்பிக்கவேனுமென்று தீக்ஷித்துக் கொண்டு அவதரித்தருளின தேவரீருடைய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்ய வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணங்களை என் மநஸ்ஸானது அநுஸந்தித்து அத்யந்தாபி நிவிஷ்டமாய்த் தன்னிலே கிடந்து சிதிலமாகா நின்றது. “ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு புளக க்ருத காத்ரவாந் ஸதா பரகுணாவிஷ்ட:” என்று சேதநனாயிருக்குமவன் படும்பாட்டைப் படா நின்றதென்கிறார். அசேதநமான மநஸ்ஸுங்கூட உருகும்படி காணும் இவர் கல்யாண குணங்களினுடைய போக்யதையிருப்பது.

விளக்கம் - (நையும் மனம் உன் குணங்களை உன்னி) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (104-12) - ஏபிச்ச ஸசிவைஸ்ஸார்த்தம் - இந்த மந்த்ரிகளுடன் சேர்ந்து யாசித்தபடி - என்பதற்கு ஏற்ப மிகுந்த விருப்பத்துடன் சென்ற பரதனுடைய விருப்பமானது நிறைவேறாமல் சென்றதற்குக் காரணமாக உள்ளதாலும், அநந்ய ராகவேண அஹம் - இராமனை விட்டுப் பிரிந்து என்னால் இருக்க இயலாது - என்று கூறிய பெரியபிராட்டியாரைக் கானகத்தில் விடுவதற்குக் காரணமாக உள்ளதாலும், குணைர் தாஸ்யம் உபாகத: - இராமனுடைய கல்யாணகுணங்களுக்கு நான் அடிமை - என்று கூறிய லக்ஷ்மணனைத் துறப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதாலும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய அடியார்களுக்கு “நம்பகத்தன்மை அற்றது” என்று நிலையை உண்டு பண்ணுவதாகவே இருக்கும். ஆனால் இவ்விதம் அல்லாமல், அவனுடைய கட்டளைகளை மீறுவதில் மட்டுமே ஆர்வம் கொண்ட இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து சேதனர்களையும் கரையேற்றவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டு அவதரித்தருளிய உம்முடைய ஸௌசீல்யம், ஸௌலப்யம், வாத்ஸல்யம் போன்ற அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களையும் எனது மனமானது எப்போதும் எண்ணியபடி, அவற்றில் புகுந்து உருக்குலைந்து நின்றது. . ஆஹ்லாத சீத நேத்ராம்பு புளக க்ருத காத்ரவாந் ஸதா பரகுணாவிஷ்ட: - எப்போதும் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகியபடி, குரல் தழுதழுக்க பகவானுடைய உயர்ந்த குணங்களை உச்சரித்தபடி - என்று

சேதனநனாக உள்ளவன் படும்பாட்டை அடைந்தபடி நின்றது என்கிறார். அசேதநமாக உள்ள மனம் கூட உருகும்படியாக எம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களின் இனிமை உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “என் நா இருந்து எம்மையன் இராமாநுசன் என்றழைக்கும் அருவினையேன்” என்றத்தை காகாஷி ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தர பதங்களோடே அந்வயித்துக்கொள்வது. (என் நா) என்னுடைய ஜிஹ்வையானது, அநாதிகாலமே பிடித்து இவ்வளவாக விஷயாந்தரங்களிலே ஸக்தையாய்க் கொண்டு போந்து, “அஸத் கீர்த்தந காந்தார பரிவர்த்தந பாம்ஸூலை”யான என்னுடைய ஜிஹ்வையானது, (இருந்து) தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களை அநுபவித்து அவற்றிலே அத்யபி நிவிஷ்டையாய் ஒருபடிப்பட இருந்தது. இவ்வாகாரத்தைப் பிறப்பித்த தேவரீர்க்குங் கூட அசைக்கப் போகாதபடி நீர்வஞ்சி போலே ஏகரகாரமாய்க் கொண்டிருந் தென்னுதல். (எம்மையன்) “அஸந்நேவ ஸபவதி” என்கிறபடியே அஸத் கல்பனாய்க் கிடந்த அடியேனை, “ஸந்தமேநம் ததோ விது:” என்கிறபடியே ஒரு வஸ்துவாம்படி கடாஷித்த உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து, “ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி” என்றும், “குரூர் மாதா குரு: பிதா” என்றும், “அன்று நான் மறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்றும், “மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம்” என்றும், “தந்தை நல்தாய் தாரம்” என்றும் ப்ரமாண ஸஹஸ்ரத்தாலே சொல்லப்பட்ட பந்தவிசேஷத்தை உட்கொண்டு நமக்கு நிருபாதிக பந்துபூதரானவர் என்று, தேவரீருடைய பாந்தவத்தையும்.

விளக்கம் - “என் நா இருந்து எம்மையன் இராமாநுசன் என்றழைக்கும் அருவினையேன்” என்பதை “காகத்தின் கண்கள் வெவ்வேறு காட்சியைக் காணும் தன்மை கொண்டவை” என்னும் ந்யாயத்தின்படி, முன்பு உள்ள சொற்கள் மற்றும் பின் உள்ள சொற்கள் ஆகியவற்றுடன் சேர்த்து வரிசைப்படுத்தலாம். (என் நா) - என்னுடைய நாக்கானது எல்லையற்ற காலம் தொடங்கி, இந்நாள்வரை மற்ற உலக விஷயங்களில் மட்டுமே நிலைநின்றபடி இருந்து, அஸத் கீர்த்தந காந்தார பரிவர்த்தந பாம்ஸூலாம் - தகாத விஷயங்களைக் குறித்து உரைத்ததால் தூய்மை செய்யப்படவேண்டிய நாக்கு - என்பதாக உள்ள எனது நாக்கானது, (இருந்து) - உம்முடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அநுபவித்து அவற்றில் புகுந்து

அசையாமல் நின்றது. இப்படிப்பட்ட நிலையை எனக்கு ஏற்படுத்திய உம்மாலும் கூட இனி அசைக்க இயலாதபடி நீர்க்கொடி போன்று ஒரே இலக்காக நின்றது. (எம் ஐயன்) – அஸந்நேவ ஸ பவதி – இல்லை என்பதாகவே ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப “இல்லாத ஒரு பொருள்” என்று கிடந்த என்னை, ஸந்நமேநம் ததோவிது: - இருக்கின்ற பொருளாகிறான் - என்றும், ஆபஸ்தம்பம் - ஸ ஹி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்ட்டம் ஜநம் - ஆசார்யன் கல்வி மூலம் அளிக்கும் சரீரமே சிறந்தது - என்றும், குருர்மாதா குரு: பிதா - குருவே தாய் குருவே தந்தை - என்றும், திருச்சந்தவிருத்தம் (64) - அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (5) - மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதிஸ் ஸர்வம் - தாய் தந்தை மாதர் புத்திரர் செல்வம் ஆகிய அனைத்தும்- என்றும், ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (3) - தந்தை நல்தாய் தாரம் - என்றும் உள்ள பல ஆயிரக்கணக்கான ப்ரமாணங்களால் கூறப்பட்ட பந்தத்தின் சிறப்பு போன்று, “நமக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி, அனைத்துவிதமான உறவினராகவும் உள்ளவர்” என்று உம்முடைய பந்துவாக உள்ள தன்மையையும்.

வ்யாக்யானம் - (இராமாநுசன்) சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு அநுஜராய் அவதரித்தபோது, “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா தசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ” என்றும், பிராட்டியைப்போலே அநந்யார்ஹராயிருக்கையும், பாகவத ப்ரத்வேஷியான மேகநாதனை நிரஸிக்கையும் முதலான கல்யாண குணங்களிலே ஈடுபட்டு அவற்றுக்கு ப்ரகாசகமான இத்திருநாமத்தையும். (என்று அழைக்கும்) மடுவின் கரையிலே ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் பெருமிடறு செய்து ஓலமிட்டாப்போலே, சொல்லிக் கூப்பிடாநின்றது. அழைத்தல் - கூப்பிடுதல். “தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ருசம்” என்று பகவத் விஷயத்திலே அத்திருநாமம் மறந்தபோதாய்த்துக் கூப்பிடவடுப்பது. இங்கு அப்படியன்றிக்கே அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருந்தே காணும் கூப்பிடவேண்டுகிறது. “புணரா நின்ற மரமேழ் அன்றெய்த வொருவில் வலவாவோ புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ” என்று அதீத காலங்களிலே பண்ணின அபதாநங்களை அநுஸந்தித்துப் பெருமிடறு செய்து கூப்பிட்டாரிறே ஆழ்வாரும். தேவரீருடைய

குணாநுபவ ஜநிதையான ப்ரீதி தலைமண்டையிட்டு அடவுகெட கீர்த்தநம் பண்ணா நின்றதென்றபடி.

விளக்கம் - (இராமாநுசன்) - சக்கரவர்த்தித்திருமகனாக இராமனுக்கு இளையவராக அவதரித்துபோது, இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (53-31) - ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா தசாஹமபி ராகவ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யா விவோத்த்ருதௌ - லக்ஷ்மணன், “இராகவா! நானும் சீதையும் உன்னைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வோம் என்றால், நீரில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன் போன்று மிகவும் அற்பமான காலம் மட்டுமே வாழ்வோம்” என்றான் - என்றும், பெரியபிராட்டி போன்று வேறு யார் வசப்பட்டவராகவும் இன்றி நிற்பவராகவும், உயர்ந்த பாகவதனாகிய அனுமனை வெறுத்த மேகநாதனைத் தண்டித்தவராகவும் நின்றபடி இருந்தபோது வெளிப்பட்ட குணங்களில் ஈடுபட்டு, அந்தக் குணங்களை நினைவுபடுத்தக்கூடிய இந்தத் திருநாமத்தையும். (என்று அழைக்கும்) - மடுவின் கரையில் நின்று கஜேந்தரன் மிகுந்த துன்பத்துடன் கூக்குரல் எழுப்பியது போன்று அழைத்தபடி எனது நாக்கு நின்றது. ஏகஸ்மிந்நப்யதிக்ராந்தே முஹூர்த்ததே த்யாநவர்ஜிதே தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ருசம் - எம்பெருமானுடைய சிந்தனையில்லாமல் ஒரு சஷணகாலம் கழிந்து போனாலும், ஸர்வஸ்வத்தையும் கள்வர் கவர்ந்தால் எப்படி அழுவர்களோ, அது போன்று அழவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப பகவத் விஷயத்தை மறந்து போகும் நேரத்தில் அதனைக் கூப்பிடுதல் என்பது பொருந்துகிறது; ஆனால் எம்பெருமானர் விஷயத்தில் அவரை எண்ணியபடி உள்ளபோதிலும் அழைத்தபடி உள்ளது. திருவாய்மொழி (6-10-5) - புணரா நின்ற மரமேழ் அன்றெய்த வொருவில் வலவாவோ புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ - என்பதற்கு ஏற்ப முற்காலங்களில் செய்யப்பட்ட வியக்கத்தக்க நிகழ்வுளை எண்ணியபடி நம்மாழ்வார் அழைத்தார்; உம்முடைய குணங்களை அனுபவித்தபடி உள்ளதால் பிறக்கும் மகிழ்வானது அதிகமாகி ஒருமுறை என்றில்லாமல் எப்போதும் கீர்த்தனம் செய்தபடி எனது நாக்கு உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அருவினையேன் கையுந்தொ ழும்) “நானே நாநாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்தேன்”, “பாவமே செய்து பாவியானேன்” என்றும், “ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ் லோகே ஸஹஸ்ரசோயம் நமயா வ்யதாயி” என்றும், “யாவச்சயச்சதுரிதம்

ஸகலஸ்ய ஜந்தோஸ் தாவச்சதத் தததிகஞ்ச மமாஸ்தி ஸத்யம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநாதிகாலமே பிடித்து தேவரீர்க்குரித்தான இக்கரணங்களைக் கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களுக்கு உரித்தாக்கி அத்தாலே அத்யந்த க்ரூர பாபங்களைப் பண்ணின என்னுடைய கையும் இப்போது தேவரீருடைய கல்யாணகுணங்களிலே ஸக்தமாய் தேவரீரைக் குறித்து அஞ்சலி பந்தத்தைப் பண்ணா நின்றது. “பத்தாஞ்சலி புடா ஹ்ருஷ்டா: நம இத்யேவ வாதிந” என்னும்படியான ச்வேத த்வீபவாசிகளோடே தோள் தீண்டியனார் காணும் இவரும்.

விளக்கம் – பெரியதிருமொழி (1-9-2) – நானே நாநாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்தேன் – என்றும், பெரியதிருமொழி (1-9-9) – பாவமே செய்து பாவியானேன் – என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (23) – ந நிந்திதம் கர்ம ததஸ் லோகே ஸஹஸ்ரஸோயம் நமயா வ்யதாயி – எந்த ஒரு நிந்திக்கப்பட்ட பாப கர்மங்கள் என்னால் பல்லாயிரம் முறைகள் செய்யப்படவில்லையோ, அப்படிப்பட்ட செயல்கள் உலகிலேயே இல்லை – என்றும், யாவச்சயச்சதுரிதம் ஸகலஸ்ய ஜந்தோஸ் தாவச்சதத் தததிகஞ்ச மமாஸ்தி ஸத்யம் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக, உமக்கு மட்டுமே உரியதான எனது உடல் உறுப்புக்கள் கொண்டு செய்யக்கூடாத விஷயங்கள் பலவற்றையும் செய்து, அதன் விளைவாக மிகவும் கொடிய பாபங்கள் பலவற்றையும் செய்த எனது கையும் இப்போது உம்முடைய திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபட்டு நின்று, உம்மையே அஞ்சலி செய்தபடி உள்ளது. பத்தாஞ்சலிபுடா ஹ்ருஷ்டா: நம இத்யேவ வாதிந: - பசியில் உள்ளபோது உணவு கிடைப்பது போன்று “நம” என்னும்போது உள்ளது – என்பதற்கு ஏற்ப ச்வேதத்வீபத்தில் உள்ளவர்களுடன் இணைந்தது போன்று இவர் நிற்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண் கருதிடுங்காண) இவ்வளவும் விஷயாந்தரத்தைக் காணக் கருதின என்னுடைய கண்ணானது, “உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீர்” என்கிறபடியே அநுபாவ்யங்களான கல்யாணகுணங்களாலே ப்ரகாசியா நிற்கிற தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைப் பார்க்கவேணும் என்று மநோரதியாநின்றது. “கதாத் ரசஷ்யா மஹேராஜந் ஜகத: க்லேச நாசநம்” என்றும், “காணுமாறருளாய்” என்றும், “காணவாராய்” என்றும், “கதாநு ஸாஷ்டாத் கரவாணி

சக்ஷுஷா” என்றும், “கதாநு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா” என்றும், “நேத்ரஸாத்ரு கரீச ஸதா” என்றும் பகவத் விஷயத்திலே, ஸ்ரீபரதாழ்வானும் ஆழ்வாரும் ஆசார்யர்களும் அருளிச் செய்தாப்போலே இவரும் அருளிச் செய்கிறார். “ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே” என்னக் கடவதிறே. அசேதநமான கண்ணை “கருதிடும்” என்னக்கூடுமோவென்னில், “காமார்த்தாஹி ப்ரதி க்ருபணா சேதநா சேதநேஷு” என்று சொன்னாப்போலே ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே சேதந ஸமாதியாகச் சொல்லத் தட்டில்லையிறே.

விளக்கம் - (கண் கருதிடுங்காண்) - இதுவரை மற்ற விஷயங்களைக் காண்பதில் மட்டுமே ஈடுபாட்டுடன் இருந்த எனது கண்கள், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (104) - உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீர் - என்பதற்கு ஏற்ப அனுபவிக்கத்தக்க கல்யாண குணங்கள் காரணமாக மிகுந்த ப்ரகாசத்துடன் உள்ள உம்முடைய திருமேனியை மட்டுமே பார்க்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறது. கதாத் ரக்ஷ்யா மஹேராஜந் ஜகத: க்வேச நாசநம் - என்றும், திருவாய்மொழி (8-1-1) - காணுமாறு அருளாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-4) - காணவாராய் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (30) - கதாநு ஸாக்ஷாத் கரவாணி சக்ஷுஷா - எப்போது கண்களால் காணப்போகிறேன் - என்றும், கதாஹம் பகவந்தம் நாராயணம் மம நாதம் ஸாக்ஷாத் கரோமி சக்ஷுஷா - பகவானாகிய நாராயணமும், எனது குலத்தில் நாதமும் ஆகிய அவனை எனது கண்களால் நான் எப்போது காண்பேன் - என்றும், வரதராஜ ஸ்தவம் - நேத்ரஸாத்ரு கரீச ஸதா - எனது கண்களால் வரதனை எப்போதும் - என்றும் பகவத்விஷயம் குறித்து பரதாழ்வானும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் அருளிச்செய்தது போன்று, இவர் எம்பெருமானார் விஷயத்தில் அருளிச்செய்கிறார். ரூபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே - என்பது காண்க. ஆனால் அசேதனமாக உள்ள கண்களை “விரும்புகிறது” என்று கூறலாமோ என்றால், காமார்த்தாஹி ப்ரதி க்ருபணா சேதநா சேதநேஷு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரேமையின் காரணமாக உண்டான ஈடுபாட்டின் விளைவாக சேதநப்பொருள் போன்று நின்றது என்று உரைப்பதில் தவறில்லை.

வ்யாக்யானம் - (கடல்புடைசூழ் வையமிதனில்) கடல்களுடைய புடைகளாலே சூழப்பட்ட இந்த பூமிப்பரப்பெல்லாம் வ்யாபித்திருக்கிற ஸமஸ்த சேதநரு

முண்டாயிருக்க, (உன் வண்மை) ஸமஸ்த சேதநரையும் உத்தரிப்பிக்கைக்காக தீக்ஷிதராய் வந்து அவதரித்த தேவரீருடைய ஓளதார்யம். என்னை மாத்ரம் இப்படி ஈடுபடும்படி பண்ணின தேவரீருடைய ஓளதார்யமென்றபடி. (என் பாலென் வளர்ந்ததுவே) அடியேன் ஒருவனிடத்திலும் மேன்மேலெனக் கிளர்ந்து அபிவ்ருத்தமாய்ச் செல்லா நின்றது; இதற்கு ஹேது என்ன; நான் அஜ்ஞனாகையாலே அறியமாட்டேன்; அறிகைக்கு ஏதேனும் நான் ஆர்ஜித்த கைம்முதல் உண்டோ, அது இல்லாமை அறிந்தன்றோ அடியேன் தேவரீரைக் கேட்பது, தேவரீர் ஸர்வஜ்ஞர், தேவரீரறிந்தது ஏதேனுமுண்டாகில் அதை அருளிச்செய்ய வேணுமென்ன; இதற்கு, எம்பெருமானார் ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக் காணாமையாலே நிர்ஹேதுகமாக இப்படி ஓளதார்யத்தைப் பண்ணினார் என்று வித்தாராகிறார். இந்தத் திருவரங்கத்தமுதனார் பாட்டுத்தோறும் எம்பெருமானாருடைய வண்மையைக் கொண்டாடுகிறது, போஜந ரஸமறிந்த ஸுகுமாரன் பிடிதோறும் நெய்யை அபேக்ஷிக்கிறாப்போலே காணும்.

விளக்கம் - (கடல்புடைசூழ் வையமிதனில்) - கடல்களால் சூழப்பட்ட இந்த உலகம் முழுவதிலும் நிறைந்துள்ள அனைத்து சேதநர்களும் உள்ளபோது. (உன் வண்மை) - அனைத்து சேதநர்களையும் கரையேற்றுவதற்காக வந்து அவதரித்த உம்முடைய தாராள குணம் என்னை மட்டுமே இவ்விதம் செய்வது மட்டுமே அல்லாமல், எனது ஒவ்வொரு உடல்உறுப்புக்களும் உம்மிடம் ஈடுபடும்படிச் செய்தருளிய உம்முடைய தாராளகுணம். (என் பாலென் வளர்ந்ததுவே) - என் ஒருவனிடத்தில் மட்டுமே மேன்மேலும் வளர்ந்து நின்றது. இதற்கான காரணம் என்ன என்பதை எனது அறியாமையால் நான் அறியமாட்டேன். ஆனால், இவ்விதம் அறிந்து கொள்ள ஏதேனும் கைம்மாறு என்னிடம் உண்டோ என்றால், அதுவும் இல்லாத காரணத்தால்தான் உம்மிடம் கேட்கிறேன். நீவீர் அனைத்தும் அறிந்தவர் ஆவீர். ஆகவே நீவீர் இது விஷயமாக அறிந்ததைக் கூறுவீராக. இவ்விதம் கேட்டபோது எம்பெருமானார் எந்தவிதமான பதிலும் அளிக்காமல் இருந்ததால், “எந்தக் காரணமும் இன்றி இவ்விதம் தாராளத்தன்மையை என்னிடம் காண்பித்தாரே!”, என்று வியந்தார். திருவரங்கத்தமுதனார் ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் எம்பெருமானாருடைய தாராளத் தன்மையைக் கொண்டாடுதல் என்பது,

இனிமையின் தன்மையை அறிந்த அரசுகுமாரன் ஒவ்வொரு பிடி உணவு
உண்ணும்போதும் நெய்யைச் சேர்த்துக் கொண்டு உண்பது போன்று உள்ளது.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்